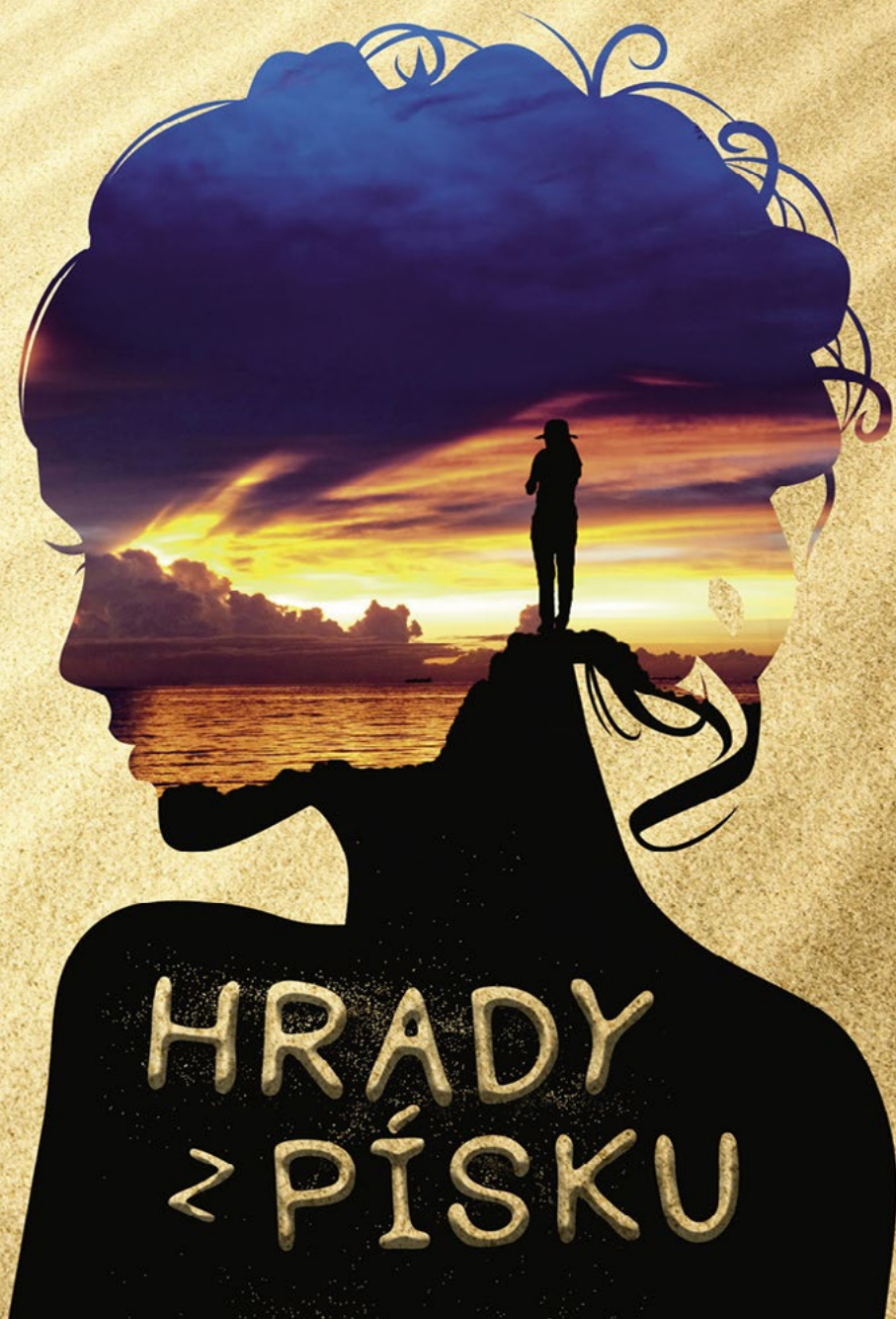

Kayla Olsonová

Hrady z písku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT
Publishing

Kayla Olsonová
Hrady z písku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

HRADY Z PÍSKU

KAYLA OLSONOVÁ

Těm, kteří zdědí Zemi – zvláště Jamesovi –, a Andrewovi,
bez něhož by tato kniha neexistovala.

JEDNA

TATO RÁNA MI scházet nebudou. Nebude mi chybět písek ani moře, ani slaný vzduch, ani rozlámaná prkna staré prošlapané promenády, která mi sdírají kůži. Nebude mi chybět slunce, které do mě praží a oslepuje mě, zatímco já pozoruju a čekám. Nebude mi chybět ticho.

Ne. Tato rána mi vůbec nebudou scházet.

Každý den ještě za tmy vyklouznu dolů na promenádu. Tvrdě jsem pracovala na tom, abych vypadala prostě jako holka, co má ráda východy slunce, holka, která nikdy nevzdorovala. Přinejmenším jedno z toho je pravda. Vlci, kteří tuto pláž střeží, se na mě už sotva podívají, což je vzácná ukázka lhostejnosti vykoupená mou důsledností a trpělivostí. Dva roky důslednosti a trpělivosti, jedno každé ráno od chvíle, co nás vytrhli ze životů, které jsme milovali, a nahnali nás do gulagů. Sedím tam, kde na mě strážní vidí – kde *já* vidím na *ně* – a kde vidím všechno. Sleduju vodu, sleduju vlny, sleduju víc než vodu, víc než vlny. Hledám trhliny.

Žádné trhliny nejsou. Strážní mají pevný a pravidelný režim, což je jediný důvod, proč jsem jím ještě nepronikla. Nakonec jím však proniknu. Jsem jako pták odhodlaný uniknout i přesto, že mu ustríhli křídla a zlámali nohy. Tahle ostrovní klec mě nezadrží napořád. Jednoho dne, až válka skončí, budu zase jíst zmrzlinu. Budu běhat bosá po pláži beze strachu, že šlápnu na minu. Půjdu do knihkupectví nebo do kavárny nebo na stovku jiných míst teď

okupovaných Vlky, a budu tam sedět celé hodiny jen proto, že můžu. Budu dělat všechno tohle a mnohem víc. Jestli přežiju.

Připravená zmizet jsem neustále, nepřestávám hledat únikovou cestu. Svou minulost si nesu tam, kam se zrovna vejde: na zádech, na krku, hluboko v kapse. Roztrhaná žlutá knížka. Těžký prsten na těžkém řetízku. Lahvička s krví a zubem. V prázdných rukách vidím svou výhodu – nemám nic než vlastní kůži, do které můžu zarývat nehty, nezbyl mi nikdo, na kom bych lpěla, a tak si můžu tento válkou poskvrněný svět vzít zpátky. Jestli všechno půjde tak, jak jsem si naplánovala.

Ostatní si toho možná ještě nevšimli, ale situace se mění. Všímám si nenápadných znamení všude, ať už jsou to špatná znamení, nebo ne. Na stanici na pláži bývali dva strážní, teď jsou tu čtyři. Kde dříve ležérně obcházeli jisté hromádky písku – díky čemuž jsme přesně věděli, kde jsou zahrabány miny – nyní krácejí opatrně a nervózně, pokud vůbec vylezou ze stanice. Do minulého týdne měli jen krvavě červený motorový člun, teď ho vyměnili za štíhlou zelenou plachetnici, aby to ztížili lidem, kteří by se ji mohli pokusit použít k útěku. Jako by se k ní snad někdo mohl dostat, aniž by ho okamžitě nerozstříleli na kusy. Nenápadné změny v režimu mě ujišťují, že zvěsti nelhaly.

Povídá se, že minulý týden někdo utekl. Někdo další to plánuje zkusit. Dnes, zítra, příští týden, příští měsíc, tohle všechno jsem slyšela. Ty zvěsti nejsou o mně – nikdy bych si sem nesměla chodit sednout, kdyby byly. Povedlo se mi přesně to, v co jsem doufala, vyvolat dojem, že má přítomnost na břehu není nic, naprosto nic zvláštního. Změnit zvyklosti by vyvolalo podezření.

Teď čekám jen na to, až se ke mně strážní otočí zády, což někdy dělají, když si jdou do své staré plážové budky dolít kávu. Vůbec jim nepřekáží, že se chovám nenuceně. Jsou přesvědčeni, že se ani nehnu. Soustředí se raději na vlnolam, který při východu slunce upoutal jejich pozornost.

Dřevěná promenáda byla po větší část minulých dvou let prázdná, teď ale není. Ani včera, ani předevečím. Jestli tu ostatní plánují útěk nebo doufají, že nějaký zahlédnou, kdo ví? Je to bezpochyby nejlepší místo pro jedno i druhé, to mi došlo hned první týden. Ze všech ostatních stran ostrova se dá dostat jen do Texasu, a než Texas, to už je mnohem lepší otevřený oceán.

Přes vlnolam vyhlížíjí nové tváře a odvracejí pozornost ode mě – což je dobře, ale zároveň není. Kdokoli by mohl kdykoli utéct. Až se to stane, Vlci zdvojnásobí bezpečnostní opatření a na tábor se bezpochyby snese déšť kulek a bomb. Nemůžu tam být, až se to stane. Musím se do lodi dostat dneska, teď ráno, hned, nebo už možná nikdy nedostanu šanci.

Musím být první.

Svítá a nebe se obarví tisícovkou odstínů tak zářivých, že se na ně skoro nevejdou. Dva strážní odcházejí na základnu, třetí se otočí – teď, teď, teď, teď, teď – jenže pak se pohne vzduch. Začne to rackem, který s varovným křikem vzlétne rovnou nad oceán, jako by se chtěl dostat co nejdál odsud. Dva zbývající strážní si pohlédnou do očí. Slyším dusot nohou, ne z pláže, ale zpoza vlnolamu za mými zády, od baráků a snídaní a laboratoří s hedvábím, které jsem tam nechala.

Celým ostrovem oťrese vzdálená exploze. Za první následují dvě další a pak dalších pět. Střelba připomíná bouři – padne tolik výstřelů, že je ani nepočítám –, křik, chaos. Každou vteřinou je hlasitější. Hlasitější a *blíž*.

Strnu, všechny svaly v těle se mi napnou. Je pozdě, o zlomek vteřiny později – někdo se musel pokusit o útěk na špatné straně ostrova. Vypadá to, že nejsem ta, koho chtějí dostat první.

Všichni čtyři strážní jsou teď venku ze základny, ženou se cik-cak pískem za hlukem, opatrní, aby se sami nenechali rozstřílet na kusy. Nepodívají se na mě, když mě míjejí.

Měla jsem to udělat v noci, neměla jsem čekat na dokonalé načasování – nic dokonalého neexistuje. Ty kulky a bomby jsou určitě následek něčeho, bezpečnostní opatření vyhnané steroidy. Promarnila jsem svou šanci.

Nebo možná ne. Zelená plachetnice se lenivě houpe na konci přístavu. Nezůstal nikdo, kdo by ji chránil. Posunu se, abych se mohla rozběhnout, jenže pak nějaký nešťastný racek dosedne na špatné místo v písku a odpálí minu. Ohlušující exploze je dost blízko na to, abych ztuhla hrůzou. Kouř a peří se snášejí na stopy strážných v písku, čímž ničí moje jediné vodítko, kudy bezpečně projít. Do minulého týdne, než rozmístili stovky nových min, bych proběhla se zavřenýma očima. Teď už ne.

Lidi se valí přes vlnolam, je jich pět, deset, patnáct, každou vteřinou víc a víc. Pokud jsou tak zoufalí, že běží tudy, rovnou k pláži a minám, tak nechci vědět, před *čím* utíkají. Dolezu po čtyřech na okraj promenády. Pod ní je mezera, odkud vítr odvál písek. Přechkám to tam a zkusím to znovu, nebo zemřu. Prostor je malý, sotva pro mě, ale skoro nemůžu dýchat. Stejně dýchám mělce, mělce a rychle. Písek se mi lepí ke zpocenému krku a tvářím a pokrývá mi celou pravou stranu těla. Zrnka mám všude: v nose, mezi zuby, pod očními víčky. Ale dýchám a ještě nikdy jsem se necítila tak živá jako teď, tváří v tvář smrti.

Hluk je všudypřítomný, křik zoufalých lidí, kteří utíkají před smrtí vsťric zkáze. Do dřevěné promenády buší kroky a otřásají jí. Jestli prkna prasknou, skončím rozlámaná a rozdrcená pod nimi.

Pod prvníma statečnými nohama, ne moc daleko ode mě, se rozprskne písek. Dva další páry nohou a pak ještě deset. Pak dvacet.

Miny vymrští písek a maso vysoko k obloze. Vybuchují po celé pláži jako ohňostroje. Nohy však přesto přicházejí, proplétají se oblaky kouře, dokud se – *bum!* – nezastaví.

Není to hezké. Je to zvráceně ohavný chaos.

Do prken nad mou hlavou udeří cosi těžkého. Prkna zaskřípou a prohnou se tak nízko, že se mi zastaví až o lopatky. Tlak rychle odezní – pak se však objeví prsty, dlouhé, opálené a křehké, a obehnou se kolem prkna dva palce od mojí tváře.

Málem vyjeknu, ale udržím to v sobě.

Znovu výstřely, praskající dřevo, ohlušující a blízko. Nic necítím – ale bude kulka v těle pálit jako oheň, nebo bude jen jako ochromující šok? Prsty se sevrou, v šeru zahlédnu bílé klouby, a pak jsou najednou pryč. Posunu se, jak jen to v těsném prostoru jde, a vidím tři dokonalé kruhy slunečního svitu prodírajícího se mezírkami těsně nad mou hlavou.

Další střelba a pak náhle světlo pohltí tma – nad hlavou se mi ozve žuchnutí ještě těžší než to první a nad okrajem chodníku zůstane viset bezvládná paže. Bezvládná paže oblečená do čisté, světle hnědé látky, která by dokonale splynula s pískem, nebýt té krve. Strážný. Padlý strážný, a oni ho najdou, a jestli zůstanu, kde jsem, budu celá od jeho krve, která kape mezi prkny. Teď bych mohla utéct. Mohla bych jít ve stopách mrtvých a šlapat jen na místa, která už někdo prověřil. Mohla bych se dostat až k plachetnici, když budu chytrá. Když budu chytrá a rychlá, mohla bych konečně, konečně vyplout do Útočiště.

Vykouknu ze skryše, ale držím se nízko. Nepřítel strážného je můj přítel, ale to neznamená, že jsem v bezpečí – pořád si musím dávat co největší pozor a být potichu. Na zpoceně tváři mě zastudí slaný vítr od moře.

„Počkej.“ Strnu, protože si mě očividně někdo všiml. „Obcházej tu strážní,“ pokračuje hlas. Tiše, ale naléhavě.

„Nejsou blízko, ale uvidí nás, když budeš utíkat.“ Lehce pootočím hlavu, abych na ni viděla. Je drobná, Asiatka – nepoznávám ji. Dlouhými, snědými prsty plení strážnému kapsy. Opravdu ho zabila ona? David proti Goliášovi?

„Na,“ hodí mi těžkou šnůru s klíči. Chytré, pokusit se zatáhnout do toho i někoho dalšího, kdyby ji někdo viděl, protože proč jinak by se těch klíčů vzdávala? Ne že bych si stěžovala – nezůstanu tu tak dlouho, aby mě stačili obvinít. Dívka si nacpe do kapsy nějaké průkazy a dozadu za šortky zastrčí pistoli.

„Jdu s tebou.“

Z pistole jsem nervózní, ale alespoň nemíří na mě.

„Vždyť ani nevíš, kam jdu.“ Dívka kývne hlavou k pláži, k nechtutnému moři krve a kostí.

„Vím, že tu nezůstaneš,“ odpoví. „To mi stačí.“

„Je už čistý vzduch?“ Zkroucená pod promenádou vidím jen tu dívku a strážného u jejích nohou. Přestože se mi z toho množství krve zvedá žaludek, vydržím to. Musím.

„Dost čistý na to, abychom vyrazily. Lidi se teď pláži vyhýbají...“ přelétne očima ten chaos smrti na pláži. Vlny nedosahují dost vysoko, aby spláchly krev, a ani jedna z nás se na to nevydrží dívat déle než pár vteřin. „Je jen otázkou času, než je pozabíjejí všechny. Strážní se brzy zase zorganizují.“

„Dobře,“ řeknu. „Dobře. Můžeme to dokázat.“

„*Mustíme* to dokázat. Co jiného nám zbývá?“ Má pravdu. A já už se nemám pro koho vrátit, teď už ne. Zhluboka se nadechnu.

„Jdeme...“

„Sakra, jsou na vlnolamu – vidí nás! Vidí nás! Běž!“

Vymrštím se na nohy a rozběhnu se. Kouř se už rozptýlil, sice ne úplně, ale stačí to. Neohlížím se, jestli ona běží za mnou. Nedívám se na to, co zbylo ze všech těch lidí, se kterými jsem za chvíli měla snídat. Dívám se jen dopředu na písek, běžím doleva a hned zase doprava jako prve ti strážní, když si poprvé všimli, že se něco děje.

Kulky se zaryjí do písku, do mrtvol, do lidí, kteří jsou nám v patách. Tolik kulek od pouhých – risknu pohled – dvou strážných. Vyhýbám se střelám a běžím, dokud před sebou nemám čistý písek,

nevyzkoušený. Zarazím se, nejistá jak pokračovat, a dívka z promenády do mě vrazí. Málem se nestačím zapřít, abych neztratila rovnováhu a neudělala ten jediný chybný krok, který by znamenal konec.

Z ostatních, co běželi s námi, se zastaví jen dvě dívky. Ostatní proletí kolem nás s pohledy upřenými na plachetnici. Mezi jejich kroky a sprškou střel, která následuje, je jen pár vteřin – a pak je všude rozmetaný písek – a oni jsou mrtví.

Nadechnu se, dusím se pískem a kouřem, ale nutím se pokračovat. Dívka z promenády je za mnou, společně s dalšími dvěma, které se s námi zastavily. Poznávám jejich tváře z vlnolamu, byly tam dnes, včera i den předtím.

Já je vedu a běžím, jak nejrychleji můžu. Loď už není daleko. Když přidáme, mohly bychom to zvládnout. Ozvou se další výstřely, ale tentokrát střelí dívka z promenády a míří na strážné, kteří obvykle hlídají loď – kulka, krev a jeden muž se zhroutí, než se stihne dostat na palubu – a pak dívka střelí na ty dva, kteří nás pronásledují, oba padnou mrtví. Dívka je úctyhodná střelkyně, ale nervózní. Mačká spoušť ještě dlouho potom, co jí dojdou náboje. Nikdo už na nás nestřelí. Nikdo nás nepronásleduje. Já ale běžím, nemůžu se zastavit. Jsme za minovým polem, probíháme stanovištěm strážných, kteří by tam teď byli, kdyby nebyli mrtví nebo na lovu – a po nekonečném molu, kde mají uvázanou svou loď.

Vyšplhám na ni a zhroutím se na palubu jen na tak dlouho, abych popadla dech. Matně si uvědomuju další tři dívky, jedna z nich, blondýnka, uvolňuje uvázané lano, naše jediné spojení se břehem. Nebe se zhoupne, jak nás vlna odnese od břehu. Bolí mě dýchat, bolí mě myslet. Všechno mě bolí.

Stojí to za to.

D V Ě

NEROZEZNÁVÁM VLASTNÍ slzy od potu. Klidně bych celé hodiny ležela bezvládně na palubě a tvářila se, že jsem mrtvá, ale nakonec se po několika nadechnutích zvednu. Konec přestávky.

„Umí některá z vás kormidlovat loď?“ zeptá se dívka z promenády těch dvou, které se dostaly na palubu s námi.

„Já to umím,“ řeknu, než mě některá z nich stačí předejnat. Ve svých snech o této chvíli jsem tu vždycky byla sama.

„Tak dělej.“

Dívka z promenády se k nám obrátí zády a přejde na opačný konec lodi, který sice není moc daleko, ale kdybychom chtěly, aby nás neslyšela, zřejmě by stačilo si šeptat.

Neuděláme to. Zatím.

Jedna z dívek, blondýnka, zvedne obočí. „Chtěla bys s tím pomoci? Naše rodina měla loď, předtím než...“

V našem post mírovém světě takhle končí mnoho vět. *Předtím* než, tři tečky. Nikdo nepotřebuje říkat víc. Volná místa vyplníme vlastními nevyslovitelnými vzpomínkami.

„Ano.“ Příčné ráhno mi padne do ruky, jako kdybych byla na lodi včera. „Ano, prosím.“ Dívka se zvedne a jde mi na pomoc. Ta druhá – s vlnitými, měděnými vlasy, sprškou tmavých pih na tvářích a nose a stříbřitýma očima – se tváří vážně.

Předtím než, tři tečky: slunečné letní dny plné úsměvů, o kterých jsme si mysleli, že budou pokračovat navždy. Každý den toho

léta jsem byla na lodi, někdy s tátou, někdy s Emmou, ale hlavně s Birchem. Birch byl sůl, písek a hvězdy – letné pusy, svěží jako jarní dešťík: bezpochyby moje oblíbená část každého dne.

Jak drasticky se všechno změnilo.

„Mimochodem, já jsem Hope,“ řekne blondýnka. Její přátelství mě zarazí. Je to něco, co se nevidí každý den. Vlastně se to nevidí už vůbec.

Ze zvyku mrknu na její levou ruku a na malíčku má vytetovaná široká písmena: H-O-P-E. Rudým inkoustem, na rozdíl od mého zeleného. Naše baráky jsou na opačných koncích gulagu New Port Isabel – nepřekvapuje mě to. Žádnou z těch dívek jsem ještě neviděla, kromě těch posledních pár dní u vlnolamu.

„A ty?“ pobídne mě, když nic neříkám.

„Eden.“ *Jako ta zahrada*, dodám v duchu, jak jsem vždycky říkala předtím. Je to už dávno, co se mě někdo zeptal na jméno nebo se ho vůbec obtěžoval použít, takže jsem skoro zapomněla, jaké to je, cítit ho na jazyku.

Je cítit jako svoboda.

„Plujeme špatným směrem.“

Ohlédnu se přes rameno. Dívka z promenády si stoupne vedle pihovaté zrzky a založí si ruce na hrudi. Na malíčku má písmena A-L-E-X-A. Fialovou barvou: nikoho s fialovými písmeny jsem nikdy dřív neviděla. Ani jsem nevěděla, že ta možnost vůbec existuje.

„Každý směr pryč od baráků mi připadá jako dobrý,“ řeknu a nepokusím se kurs nijak upravit.

„Půjdou po nás,“ opáčí Alexa okamžitě. „Potřebujeme rychlejší loď.“

„Jak seženeme rychlejší loď?“ nadhodí pihovatá zrzka. Začínala jsem přemýšlet, jestli neoněměla úlekem, ale zjevně ne. „Zajdeme na velitelství a požádáme je o jednu?“

Alexa ji probodne pohledem. „Ano. Tohle je jedna z jejich vlastních lodí, takže by se to určitě dalo.“

„A co pak?“ pokračuje dívka. F-I-N-N-L-E-Y. Rudá písmena, stejně jako u Hope. „Vyhhneme se jejich kulkám, až si všimnou, že nejsme v uniformách? I kdyby se nám povedlo ukrást nějakou rychlejší loď, co uděláme, pokusíme se jim uniknout? Co uděláme, až nám dojde palivo? Asi bychom mohly plavat, dokud nám neupadnou ruce, ale...“

„Chápu,“ vyštěkne Alexa. „Víš všechno líp než my ostatní. Určitě máš lepší plán.“

Finnley zacuká čelist. Pohlédne Alexe do očí a přijme výzvu. „Matamoros.“

Vyprsknu smíchy. I kdyby se Vlčí smečka nedostala do Mexika, o čemž silně pochybuju, Mexiko je královstvím kartelů od doby, co jsem se narodila.

„Co je?“ opáčí Finnley a obrátí svůj ocelový zrak ke mně. „Může to vyjít. Vím přesně, kudy...“

„Nikdy to nevyjde,“ opáčí Alexa. „Lžeš si do kapsy, jestli si myslíš, že ano.“

„Eden?“ Hope mluví tiše, ale její hlas má stejnou sílu jako Alexin. „Matamoros?“

Myšlenky má vepsány ve tváři jasně jako v otevřené knize: ona a já jsme jediné, které umějí kormidlovat loď. Můžeme Alexu přehlasovat, když budeme chtít. Když *já* budu chtít.

Snažím se, vážně se snažím vypadat, že to doopravdy zvažuju. „Dostaneme se ke břehu,“ řeknu. „Tam po nás nebudou střílet puškami, ale heroinovými jehlami, oblečou nás do kostýmů a hned nato svléknou a budeme žít v noční můře, dokud to s námi neskončí. Tak to vidím já.“

Hope ví, že je to pravda, a je vidět, že i Finnley. Velké naděje, děravé plány.

„Napadlo mě,“ řeknu a připravím se na reakci srovnatelnou s Matamoros, „že bychom mohly plout do Útočiště.“

Jejich pohledy pálí víc než slunce, zvlášť ten Alexin. Dá si ruce v bok a nakloní hlavu. „*Uvědomuješ si, že Útočiště je jen mýtus?*“

Mýtus znají všichni, já znám pravdu.

„To nemůžeš vědět,“ řeknu. Upravím směr plavby, hlavně abych se vyhnula jejímu pohledu.

„A ty to víš?“ střelí Alexa.

„I kdyby bylo Útočiště mýtus, kam jinam bychom pluly?“ řekne Finnley. „Do Matamoros očividně ne a rozhodně ne zpátky do baráků. Myslím, že Eden má v něčem pravdu, neměly bychom vylučovat možnost, že existuje ostrov, kde nám zaručí amnestii – proč jinak by se obtěžovali dávat na pláže tolik min, kdyby nechtěli lidem zabránit, aby tam utíkali?“

„Protože jsou sadisti?“ navrhone Alexa. „Protože kdo sakra v dnešní době umístí něco důležitého na nějaký ostrov?“

„Není to mýtus,“ řeknu. Nechci se ale dělit o podrobnosti, odkud to vím. Nezmíním se o tom, jak mě táta tajně odtáhl stranou, těsně předtím, než ho Vlčí smečka odvedla. Řekl mi, že byl povolán k výslechu velitelem gulagu, kde se ho hodiny dotazovali na jeho inženýrskou a jachtařskou minulost. Stávalo se to často, protože *předtím* byl vedoucím inženýrem projektu, který spustil skandál kolem Envirotechu – projektu, který vyvolal světovou válku. Byl vyslýchán víckrát, než jsem mohla spočítat. Tentokrát to však bylo jiné.

Nezmíním se o tom, jak se mu blýskalo v očích, když říkal, že raději zemře, než aby Vlčí smečce s něčím pomohl, dokonce ani když mu předložili lákavý návrh: chtěli, aby jim pomohl vytvořit neutrální ostrovní teritorium, tajné místo, kde se bude vyjednávat o konci války. Mělo to být důkazem, že Vlci neporušují základní lidská práva – že dokáží nabídnout milost, dokonce i amnestii ales-

poň několika svým vězňům. Jinými slovy, pocukrovaná šaráda pro zbytek světa. Pro ten, do kterého jsem chtěla patřit.

Rozhodně se nezmíním o tom, že se táta už nikdy nevrátil – u mých dveří se objevili dva strážní s jeho snubním prstenem, kapesním průvodcem pro přežití v divočině a lahvičkou s jeho krví a zubem.

Tyto podrobnosti by nepochybně vedly k cestě do Matamoros, protože která z nich by mi věřila, kdyby znaly pravdu? Kdyby věděly, že práce mého otce způsobila válku a to, že všichni trpíme pod vládou Vlků? Že v Útočišti nás bude pravděpodobně čekat smrt, ne lepší život?

Já sama bych si nevěřila.

Alexa si stoupne tak, abych se jí už pohledem nemohla vyhybat. „I kdyby ten ostrov existoval a oceán ho ještě celý nespokl, vážně věříš, že je svobodný?“

Prsten, který nosím na řetízku na krku a lahvička smrti v kapse jasně říkají, že ne. Jenže informace, kterou jsem našla v průvodci pro přežití, psaná jeho dokonalým a na první pohled rozpoznatelným rukopisem, říká něco jiného: jsem přesvědčená, že si to táta rozmyslel, že uvěřil, že ten ostrov skutečně může být svobodný – a že obětoval svůj život, aby tu svobodu zajistil. Aby mi pomohl se na ten ostrov dostat, pokud si najdu cestu z tábora.

A to se mi podařilo. „Musím něčemu věřit,“ opovážím se jí pohlednout do očí. „A myslím, že ty taky. Nikdo neutíká s takovým odhodláním, pokud neví, za čím utíká.“

„Mýlíš se,“ řekne a vydrží můj pohled. „Já jsem jen utíkala pryč.“

T Ř I

STRÁNKA ČTYŘICET SEDM v kapesním průvodci pro přežití je odshora dolů pokrytá značkami napsanými tužkou. Úzká, silně napravo nakloněná písmena pokrývají papír bez ohledu na původní tištěný text. Žádné prázdné stránky ani okraje v knize nezůstaly – táta využil každý centimetr. Četla jsem tátovy poznámky tolikrát, že je prakticky umím nazpaměť, ale uklidňuje mě se knihy fyzicky dotýkat a přebíhat prsty po zahnědlých stránkách plných skvrn od špíny a potu.

Ostrov Útočiště, stálo hned nahoře, dvakrát podtrženo. Zbytek stránky tvořil jediný souvislý odstavec, ale mé oči okamžitě přistanou na pasážích, které mě vždy fascinovaly.

Neutrální teritorium. Demilitarizovaná zóna. Chrám skrývající se v kapradinách, stavby z kamene a tajemství. Mniši, kteří poskytují uprchlíkům imunitu před oběma znesvářenými stranami a přijímají je do svého kláštera. Všichni, kdo přijdou v míru bez známek nepřátelství, dostanou holografické tetování. Tohle všechno na nás podle otcových poznámek čekalo.

Ale nikdo si nemůže být jistý.

Nastavím směr plavby podle ručně malované mapy na zadní straně průvodce a řídím se přitom sluncem. Cítím, jak mě ostatní dívky sledují, ale žádná nic nenamítá. Beru to jako svolení zvolit si směr sama.

„Alexo? “ zeptám se. „Nebyl v té lavici kompas?“

Proslídily jsme už celou loď – s klíči padlého strážného jsme se ale stejně nedostaly zdaleka všude – a našly jsme slušné zásoby energetických tyčinek a jedinou láhev na vodu Havenwater. Filtr na ní už je skoro nepoužitelný, ale měl by vydržet ještě pár dní a zajistit nám sterilní, odsolenou vodu, když s ní budeme šetřit. Alexa také objevila hromadu navigačních pomůcek, především map a instruktážních materiálů. V jedné lavici byly nacpané dvě křiklavě oranžové záchranné vesty.

Alexa vytáhne z kapsy kompas a hodí mi ho. „Posluž si.“

„Mohla bys mi trochu pomoci, víš.“

„Jo, “ odvětlí. „Mohla bych.“ Ale nepomůže. Vytratí se na opačný konec lodi, stejně jako to kromě nějaké půlhodinky dělala i první den na moři. Slyším, jak trhá obal energetické tyčinky.

„Nejspíš je to tak lepší,“ prohodí Hope. Má tak jemný a tichý hlas, že ani nemusí šeptat, aby ji nebylo slyšet. „Jsem z ní nervózní.“

„Protože má pistoli? “ zeptám se. „Došly jí náboje, pokud se bojíš tohohle.“

„Ani ne kvůli pistoli, spíš kvůli tomu, jak z ní střílí, “ řekne Hope. „Prostě... tak celkově. Bojím se toho, jaká je.“

Hope je příliš hodná, než aby mluvila konkrétně, ale já nejsem slepá. Alexa nás bere na vědomí, jen když je to naprosto nezbytné, a o nic se nestará, pokud není ve vážném ohrožení její pohodlí.

„Já tě chápu,“ řeknu. „Taky mě znervózňuje.“

Sáhnu pro tátova průvodce, kterého jsem před chvílí nechala na lavičce, ale není tam. Okamžitě zpanikařím, jsem připravená otočit loď a vrátit se ho hledat, pokud ho tu nenajdu. Přelétnu pohledem dřevěnou palubu a lavice a konečně ho uvidím: jeho hořčicově žlutý přebal na mě mrká z Finnleyiných dlaní. Málem mi rupnou nervy, když vidím, jak ho drží. Finnley není jako Alexa – je nedůtklivá a tvrdohlavá, to ano, ale Hope ji znala už předtím, než

jsme utekly na loď. Hope jí věří. Problém není Finnley, ale to, že průvodce je můj osobní majetek.

Je to jen kniha, připomínám si. Je to jen kniha o broucích a rostlinách, o tom, jak si postavit přístřešek, rozdělat oheň a vyčistit vodu, a všude jsou v ní tátovy osobní poznámky. A také jsou tam jeho poznámky o Útočišti, jeho grafy a mapy a pár nákresů, které mi připomínají ten rok, kdy vyhrál v práci cenu za své architektonické návrhy. Za prémie, které dostal, mě vzal na steaky za tři sta dolarů.

Mapa ostrova se stala veřejnou informací, jakmile jsem vytáhla knihu z kapsy, ale otázky ohledně dalších věcí, které nevyhnutelně přijdou... na ty ještě nejsem připravená.

„Co?“ vzhledne ke mně přes okraj průvodce Finnley. „Chceš to zpátky?“

Chci říct: *Nemůžeš si brát cizí věci bez dovození.* Chci říct: *Tohle je všechno, co mi po něm zbylo.* Ale řeknu jen: „Ne, to je dobrý.“

Neměla bych se tím stresovat. Nemyslela to zle.

„Kde jsi tu knihu vůbec vzala?“ mhouří Finnley oči, když listuje stránkami. „Určitě to dalo hodně práce, aby si Vlci nevšimli, že ji máš.“

O tom tedy nemáš ani ponětí.

Že mi vůbec skončila v rukou, muselo být naprostým omylem. Nikdy by mi ji nevrátili, kdyby se obtěžovali rozluštit, co je v ní dopsáno. Určitě si ji přečetli – proč by ne? Ale toho dne mi ji dali a už se k ní nevraceli. O té doby jsem mnohem opatrnější.

„Já, ehm...“ Do tváře mi stoupne žár. Průvodce pro přežití je věc tak blízce spojená s mým otcem, že těžko hledám něco, cokoli, co bych o ní řekla. Každá odpověď by vedla k dalším otázkám.

„Ne, vážně, kde?“ zatlačí a přehne růžek jedné ze stránek. Zamrkám, ačkoli sama jsem přehnula tolik růžků, že knížka vypadá jako rozložené origami.

„No tak, Finn, je to osobní věc.“ Hope jí knihu vezme a zavře ji. „Eden o tom očividně nechce mluvit. Promiň,“ řekne a podá mi ji. „Tolik nám toho vzali. Všechny bychom měly mít právo alespoň na jednu osobní věc.“

Finnley se k tomu už nevyjádří, ačkoli je na ní vidět, že by chtěla. Určitě i ona by si něco ráda nechala pro sebe – myslím, že všechny máme svá tajemství. V duchu pošlu Hope tisíceré díky.

„Takže, holky,“ mávnu k Finnleyinu tetování ve snaze změnit téma, „vy jste obě červené. Odkud vás sem přivedli?“ Barva inkoustu se liší podle toho, kde každého z nás poprvé zpracovali, a podle toho, co měli Vlci zrovna po ruce. Většina Texasanů byla zelená.

„Ze Santa Moniky,“ řekne Hope.

Matamoros najednou dává větší smysl. Hope a Finnley zřejmě doufaly, že se dostanou přes Mexiko nahoru do Kalifornie – snažily se utéct zpátky.

Ale k čemu? Už nebylo kam se vrátit, žádné rodiny ani domovy. Vlci otřáslí světem tak důkladně, že nikde nezůstal kámen na kameni. Není žádné cesty zpět.

„Kde jste pracovaly?“ zeptám se.

„Ve slévárnách,“ odpoví bezvýrazně Hope s Finnley. Nikdo z nás původně nemusel pracovat v továrnách, alespoň ze začátku ne – Vlci raději předstírali, že vůbec neexistujeme. Švábi. Ale jakmile se do toho vložily Spojenecké síly a Vlci zvýšili válečné úsilí, museli jsme všichni do práce. Udělali z nás mravence, nutili nás nosit pětitisícínásobek vlastní tělesné váhy.

Finnley začne vyprávět, jak ve slévárnách pracovaly s rozpálenými tyglíky a žhavým olovem. Zvedne ruce. „Vidíš ty jizvy, kde jsem se popálila?“ Ukáže zvrásněné čáry na dlaních a předloktích. Pod levým ukazováčkem má tlustou a hrbatou jizvu.

„V porovnání s tím, co jsme viděly, tyhle popáleniny nic nejsou,“ ozve se Hope. „Jako ten kluk, který zahodil tyglík, aby si dupnul.“

Nerozvádí to. Asi je to tak lepší.

„Naučily jsme se dávat si pozor,“ říká Finnley. „Vlci nám také vyhrožovali, že nám vylijou roztavené olovo na nohy, když budeme kvůli zraněním mít pracovat. Bylo to motivující,“ dodá ponuře.

Moje práce v továrně na hedvábí proti tomuhle vypadá jako naprostá idyla. Ošetřovala jsem larvy, třikrát denně jsem je krmila morušovým listím jako nějaké mazlíčky, a pak jsem sbírala jejich zámotky, aby se mohly poslat rovnou do laboratoří. Byla to dusná, upocená práce, ale se slévárnou se to nedá srovnat. I já však mám své popáleniny. Mým úkolem bylo na konci každého cyklu zámotky uvařit i s živými můrami uvnitř. Nesnášela jsem to. Pokaždé, když jsem je ponořila do kádě s vařící vodou, jsem si připadala, jako kdybych zabíjela sama sebe. Bezbranná stvoření, která žila jen proto, aby posloužila a pak zahynula. Hedvábí je úžasné a přineslo světu neuvěřitelné věci, ale rodí se přímo z tolika smrtí.

„Myslíš si, že ty jizvy jsou hrozné,“ řekne Finnley a já si uvědomím, že na ni zírám. „Důvod, proč je máme, je ještě horší.“

Vzhlédnu. „Ano?“

„Pracovaly jsme ve fabrice na náboje.“ Nevím, co je horší: jestli skutečnost, že jsou tyto dívky zjizvené, protože vyráběly zbraně pro lidi, kteří je zotročili, nebo že Vlci vůbec potřebují továrnu na náboje. Vybrali všechny obchody, všechny sklady v továrnách, všechny opuštěné suterény, vojenské základny, všechno díky tisícům dobře postavených Vlků, dobré strategii a velké dávce štěstí. Představa, že už všechny zásoby střeliva spotřebovali, je děsivá. Nebo představa, že pokud je ještě nespotebovali, mají to v plánu.

Věřím tomu. Kéž bych nemusela.

„Takže,“ řeknu, hlavně proto, abych převedla hovor na méně skličující téma, „vy se asi znáte už z dřívějška.“

Hope a Finnley dlouho mlčí.

„Známe se od Nuly,“ řekne konečně Finnley. Méně skličující téma se nekoná. Nula: den, kdy Vlci ovládli – kdy ovládli všechno. Stála jsem v řadě v jídelně, první týden ve druháku na střední ve Veritas. Místo pizzy a hranolek jsem si vybrala salát, hlavně proto, aby moje už tak úzká fialová sukně nepůsobila v hodině biologie nelichotivě, a právě jsem strčila mezi zuby cherry rajčátko, když se rozrazilly dveře. Nahrnuli se dovnitř: deset, dvacet, padesát strážníků. Do školní jídelny.

„Od nástupu?“ ptám se. „Nebo od baráků?“

„Znaly jsme se dřív,“ ozve se Hope. „Vídala jsem ji ve škole, ale nikdy jsme spolu nemluvily. Skončily jsme ve stejné skupině, když nás vyhnali pryč.“

„Jeden ten strážník ji udeřil,“ řekne Finnley. „Tak tvrdě, až na parkovišti upadla a rozedřela si kolena o štěrk. Zůstala jsem pozadu, abych jí pomohla.“

„On tě udeřil?“ Dívám se na Hope a nedovedu si to představit. Neumím si představit, že by na ni někdo, dokonce i strážník, třeba jen zvýšil hlas, natož aby ji srazil k zemi. „Proč?“

Do očí jí vhrknou slzy. „Řekla jsem ne. Ne, nikam mě neodvedeš.“

To krátké slovíčko všechno objasňuje. Nikdo neříká ne. Birche jsem viděla udělat poslední dva kroky, když řekl ne.

„Jak jsi...“

„Jak jsem to mohla přežít?“ Opře se o stěžeň a zahledí se k nekonečnému obzoru. „Ten strážník byl můj starší bratr.“

Č T Y Ř I

NEPŘÍTEL SPOUSTU LET nosil roucho beránčí, než odhalil zuby a vyrazil po krvi.

Otcové. Bratři. Barista, který vám denně připravoval latté, kluk od rybího pultu v místních potravinách, dívka ze Sephory, která vás naučila malovat si oční linky. Všichni, zdánlivě nepropojení, se jednoho dne změnili v mocnost.

Po Nule všechno zapadlo do sebe: neonové letáčky přilepené ke sloupům vysokého vedení, hashtagy *#vlcismecka*, které všichni považovali za nějaký fandom, přívěšky, které lidé měli za nějaký přechodný módní trend. Znamení byla všude kolem nás, ale my byli tak zaujati vlastními životy, že jsme je ignorovali.

A právě v tom byl asi jejich význam. Byl to dobrý význam, ve svém jádru, i když hořkém – že příliš mnoho lidí je održeno od reality a závisí na těžké práci ostatních, kteří se zabýjeli, jen aby přežili. Že velká spousta z nás je příliš privilegovaná, příliš nevďečná. Zvyklá, že všechno, čeho se dotkneme, se změnilo ve zlato.

Nemýlili se.

Tyto problémy jsou staré jako lidstvo samo – lidé, kteří mají, a lidé, kteří chtějí, jenže pak přišla potopa. *Chceme lépe žít* se změnilo v prosté *Chceme žít*, tečka. Společnost se zhroutila. Začalo to na ostrovech Kiribati. Stoupající hladina moře během uplynulých desetiletí spolykala sedmnáct z původních třiatřiceti ostrovů, ale pak – zdálo se, že všechny zároveň – zmizely i poslední ostrovy.

Nejdřív přišel tajfun. Pak tsunami. Je děsivé jen pomyslet, že řetězec událostí, které způsobily světovou válku, započal svět sám – přesněji řečeno moře – zpusťšením lidí, kteří si uprostřed Pacifiku hleděli svého. Komukoli se může stát cokoli, ať si to zaslouží, nebo ne.

Jenže, jak už to chodí, nikdo se o to nestaral, dokud se nezačaly potápět i naše břehy. Katastrofy se hnaly jedna za druhou, San Francisco, pobřeží Karoliny, New York. Zemřely desítky turistů v letoviscích na hroutících se útesech a dívčí skautky na Kure Beach, kde nevydržely podpěrné sloupy rybářského mola.

Záplavy nebyly to hlavní, nezpůsobily tolik škod, aby se dostaly do celostátních zpráv, ale bylo jich čím dál víc – v roce 2049 přišly na některá místa až třicetkrát. Vlny pořád dokola přinášely smrt a zkázu. Hojící se rány se pravidelně znovu otevíraly.

Záchranné týmy nestíhaly. Kontaminovaná pitná voda, splašky hnoucí se ulicemi, nemoci šířící se mezi vytrvalci, kteří odmítali odejít. Federální agentura pro zvládání krizí rozdala láhve Havenwater, jeden zásobník na tisíc lidí, kteří si ho nemohli dovolit, jeden na každou bohatou rodinu, která mohla. Jakmile se spustily povinné evakuace, utrpěla ekonomika a dolar ztratil křídla...

Tehdy lidé začali panikařit.

Chtěli bezpečný svět. Věčný svět. Takový, který jim nikdo nevezme, ve kterém se nebudou muset bát, že jejich děti budou hladovět nebo trčēt po krk ve slané zamořené vodě, které se nikdy nebudou moct napít.

Převrat začal na Kiribati a svět dostal slib: Envirotech vás zachrání. Envirotech, vynálezce láhví Havenwater, hedvábných technologií a spousty dalších ekologických řešení. Tehdy přestal můj otec klidně spát a tapeta, kterou nám máma vybrala těsně před svou smrtí, se začala plnit nákresy a výzkumy umělých vápencových útesů a biosyntetických měst rostoucích z protobuněk. Toho

roku mu Envirotech dal bonusy, které nám přinesly nejlepší steakovou večeři a nové auto.

Také nám přinesly válku.

Envirotech plánoval spustit projekt Atlas – nejmodernější oceánskou lokalitu, jejíž výstavbu měl otec řídit –, jenže pak na veřejnost pronikly zprávy, že rezidencí bude extrémně málo a budou se prodávat za nejvyšší nabídky. Přijďte, přijďte, tady můžete žít: pokud jste bohatí. Tato část se na veřejnost dostat neměla, zatím ne, ale stačil jediný zahořklý zaměstnanec – kolega z finančního oddělení, kterého otec ani moc neznal –, aby prosákla ven celá záplava tajemství.

Strach společně s hořkostí nikdy nepřinese nic dobrého, ale strach společně s mocí? Ten ničí světy. Co začalo jako malé semínko, rychle vyrašilo a nabralo sílu a stalo se demoliční koulí čekající na dokonalý okamžik, kdy se zhoupnout. Ten přišel, když Nejvyšší soud přiznal Envirotechu práva prodávat byty za vlastní ceny, ve jménu obchodu, kapitalismu a sto let starých zásad. Ctihodní soudci chtěli nepochybně zestárnout se svými vnuky jako každý jiný. Až na to, že oni si to mohli dovolit.

Demoliční koule Vlčí smečky byla rychlá a kolosálně ničivá, s dostatečnou hybností a lidskou silou, která rozdrtila celou zemi. Dodnes je slyším zpívat, když mám noční můry o Dni Nula: *Privilegovaní do vězení! Zavřete Envirotech! Přišel náš čas! Přišel náš čas, přišel náš čas*: tetování na tvářích a předloktích a andělská křídla na zádech mi zůstanou v paměti navždy.

Na začátku, během těch prvních pár týdnů v táboře, když nás roztřídili a označili, nás několik strážných – říkali jsme jim Vlci, přestože to byli lidé od hlavy až k patě – přivítalo a ani na nás nezvedlo hlasy. Ti, které zformoval spíš strach než hořkost, se chovali skoro omluvně, že nás nemohli pustit do hezčích oblastí, které teď nazývali vlčím teritoriem. Jeden mi dokonce hodil k nohám napůl

snědenou zmrzlinu a řekl, že není proti pravidlům, abychom jedli odpadky. Zní to krutě, ale on to myslel laskavě a já to přijala.

Jenže ne všechny frakce byly stejné. Některé byly mnohem militantnější a jejich pohůnci se k nám chovali jako psychopati. A nejen k nám – i ke zbytku světa, když se pokusil zakročit. Všechny pokusy o kontakt ze strany Globální aliance teritorií a dominií se setkaly nejdříve s radiovým tichem a pak s otevřeným nepřátelstvím, podle toho, co se v táboře proslychalo. Vlčí smečka se už dostala tam, kde chtěla být – vlámala se do bankovních systémů a všechny dříve privilegované nastrkala do baráků s holými pryčnami místo postelí. A později do továren, sléváren a na pole. Díky tomu mohli Vlci jíst, pít, žít, milovat a spát, být takoví, jací jsme byli předtím my. Pochybuju, že světová válka byla součástí nějaké motivační propagandy, ale budiž. Lidé brání to, co milují. Zbytek světa miloval spravedlnost – lidská práva.

Vlci si *myslí*, že milují spravedlnost, že vytvořili rovnost obrácením žebříčků.

Já si myslím, že Vlci milují jen sami sebe.

Jsou to už téměř dva roky, co jsem jedla odhozenou zmrzlinu, a téměř stejně dlouho, co jsem dostala lahvičku s otcovou krví a zubem.

Dva roky mohou změnit celý život a převrátit ho naruby.

P Ě T

MILIARDY HVĚZDNÝCH TEČEK na černém nebi jsou jako sníh ulpívající na stěnách skleněné koule. V tuto část roku je zima, taková, co připomíná brusný papír, který vás dře bez ohledu na to, jak se k němu otočíte. Litovala jsem, že mám na sobě jen žlutý kardigan, který jsem si oblékla na ranní procházku po molu. Litovala jsem, že se mnou není Birch.

Finnley a Hope se k sobě choulí na levoboku, zatímco já jsem natažená na lavici na pravoboku. Celý den si spolu šeptají. Vlastně šeptá spíš Finnley – Hope hlavně poslouchá, trpělivěji než jsem kdy viděla u někoho jiného. Bála bych se, že plánují převzít loď a změnit kurs na Matamoras, což by byl ten nejhorší ze špatných nápadů, nebýt toho, že Hope není v kormidlování tak dobrá jako já. Ale o tohle jim zřejmě nejde.

Alexa se mezitím stará sama o sebe a už celé hodiny nemluví. Podezírám ji, že stejně jako my ostatní vůbec nespí.

Oceán šumí a houpá nás jako ukolébavka. Ale není matka, aby se mu dalo věřit. Zítra z nás klidně může vytrást duši. Může si s námi pohrát, potopit nás a pohltnout.

Na dřevěné palubě se ozvou tiché kroky. Alexa.

„V noci se prý objevují žraloci,“ řekne a posadí se přímo doprostřed paluby. Jestli se tam rozhodne spát, Hope a já ji budeme muset překračovat, abychom mohly seřizovat plachty. „Jdou po krvi a mají nekonečné množství zubů ostrých jako žiletky.“

Hlas jí přeskočí a vytratí se. Všechny mlčíme, jako kdybychom předstíralím, že tu žádní žraloci nejsou, mohly zabránit tomu, aby nás sežrali.

„Spíš se utopíme, než aby nás sežrali žraloci,“ zazní Finnleyina slova. Burácení vln je přehluší téměř hned potom, co jsou vyřčena.

Hope se otřese. „Jaké si to představujete?“ promluví tiše.

„Topení?“ opáčí až podezřele bezstarostně Alexa. „Nebo žraloky?“

„Ostrov. Útočiště.“

Budou kamenné stavby hrubé a šedivé, čisté a neposkvrněné, nebo budou pokryté mechem a rozpadlé věkem? Jací budou mniši? Já si představuju, že budou v rudých nařasených róbách, budou mít oholené hlavy lesknoucí se na slunci a budou zpívat monotónní melodie dost nahlas, aby přivolali velryby a zahnali duchy.

„Jestli vůbec existuje, o čemž pochybuju, myslím, že tam bude džungle,“ řekne Alexa, „plná hroznýšů, kteří nás uškrtní ve spánku, a miliardou brouků, kteří se už nemůžou dočkat, až se nám prokoušou do srdce.“

Představím si hroznýše a zachvěju se – žraloky zvládnou, ale hady ne. Hadi mě v nočních můrách děsili už dávno předtím, než se k nim přidala další zvěrstva a ukrutnosti.

Lod' zavrže, zhoupne se a vlny jí olíznu boky. Stačilo by se zhoupnout pořádně a půjdeme ke dnu.

Až když promluví Hope, uvědomím si, že jsme několik minut mlčely.

„Já myslím, že tam bude spousta ryb,“ řekne. „A myslím, že tam bude mír. Písek, voda, rackové a mušle. Západy slunce, kde je obloha tak růžovo-oranžová, že si ani nemůžete vzpomenout, jestli byla někdy modrá.“

Dlouho jsem si myslela, že už jsem poslední, komu ještě zbyly romantické představy o západech slunce. Většina lidí se na ně

nechodí ven dívat: říkají, je to moc deprimující připomínka věcí, které jsme ztratili a které už nikdy nezískáme zpět. Věcí, které nám ukradli.

Možná že v Hopeině části New Port Isabel je běžné mít pořád naději. Jenže pak Finnley řekne: „Přemýšlela jsem o tom. Viděli jste ty záběry, že jo? Jak Vlci posledních pár měsíců rabují přístavní města až po Hong Kong? Vypadá to, že se do toho převratu pustili fakt natvrdo. Myslím, že tam najdeme leda vojáky a zbraně.“

A já mám najednou odpověď. Finnley je pragmatická protiváha idealistické Hope. Na ty zmíněné záběry se snažím zapomenout. Každou noc, po večeři a před spaním, nedá se tomu uniknout: obrovské obrazovky na místech, kde bývaly reklamy na půjčovny lehátek, válečná propaganda promítaná na zdi našich baráků, rádiová hlášení řvoucí z praskajících reproduktorů na zarůstajících parkovištích. Ty noční zprávy byly určeny Vlkům, ne nám. Přesto byly všude. Někteří lidé pro ně žili, i když by jimi měli být znechuceni jako já. Byl to jejich únik, zvrácená forma televizní reality. Ačkoli jsme se mohli po New Port Isabel volně procházet, pokud jsme nebyli v práci – pořád jsme byli stejní vězni jako lidé, kterých se ty zprávy týkaly. Až na to, že my jsme zůstali naživu a dozvěděli jsme se o jejich vypálených městech, plynových útocích a protiútocích. Lidé zapomněli, že žijeme jen díky tomu, že nás prostě zatím ještě nezabili.

To, že lidé ty noční zprávy sledovali raději než západy slunce – a považovali západy slunce za depresivnější – je na téhle válce asi nejtragičtější.

Alexa se najednou posadí. „Co si myslíš ty? Jsi nějak potichu.“

V duchu nikdy nejsem potichu, takže si málokdy uvědomuju, že moc nemluvím.

„Já...“ Co si vlastně myslím? „Myslím, že to tam bude krásné.“ Tomu věřím. „A že je na světě spousta ostrovů, takže jeden z nich

klidně může přijímat uprchlíky.“ Pokud ne, táta obětoval všechno nadarmo.

Alexa tentokrát neodpoví. V očích se jí zrcadlí hvězdy, které se s každým zhoupnutím lodi zatřpytí. Pozoruje mě.

Jsem nervózní, když usínám.

Š E S T

PROBUDÍM SE NAPŮL zalknutá vlastními zvratky a všechno, co jsem snědla, vyvrhnu přes palubu. Okamžitě to odnesou vlny, ostré jako nože a stejně tak šedivé.

„Omlouvám se!“ Vítr urve Hope omluvu od úst dřív, než se ke mně dostane. „Snažím se...“

Naše plachetnice se zmítá na rozbouřených vlnách řvoucích jako helikoptéra. Hope s nimi bojuje, zatímco Finnley kbelíkem vylévá oceán z paluby. Dokonce i Alexa přiložila ruku k dílu.

„Proč jsi mě nevzbudila?“ Svážu si vlasy do uzlu a seberu Hope kormidlo.

„Říkaly jsme si, že by ses měla vyspat na další směnu,“ vysvětlí.

Přes pravobok se přelee vlna a zničí veškerou Finnleyinu práci.

„Další směna už možná *nebude*,“ štěknu.

Kormidlo je tvrdohlavé. Tlačím do něj celou svou váhou a zarávám se patami do paluby, dokud se mi nepoddá. Loď přestane vyvádět a už se jen lehce vzpouzí. Ještě jedno zatlačení, loď se uklidní a já se zhluboka nadechnu slaneho vzduchu. Přestože jsou vlny stále divoké, už se nám nepřelévají přes palubu.

Alexa se opře o stožár a sjede po něm až na palubu, jako by ji všechna ta práce, kterou jsem odvedla, úplně vyždímala. Poprvé vidím změnu v jejím nedůtklivém chování, měkkost, která tam dříve nebyla. Nebo se alespoň skrývala. Jako by právě zjistila, že není neporazitelná a že stačí, aby se loď jednou více zanořila a je po všem.

Jak může někdo žít ve válce a neuvědomovat si to?

Zhluboka vydechnu. „Jak dlouho to nezvládáme?“

Hope je zrudlá úsilím a nejspíš i slušnou dávkou studu.

„Moc dlouho ne. Probudila ses při první vlně.“

„Takže pořád držíme kurs, který jsme měly předtím?“

Hope mrkne na Finnley, která přikývne. „Celou noc to šlo celkem hladce, dokud nás nepřekvapil ten silný poryv.“

Pozoruju Hope a snažím se v jejích očích najít upřímnost. „*Přítaháš*, že pořád držíme kurs? K Útočišti – ne do Matamoros?“

„Leda že bych špatně přečetla kompas,“ zakoktá Hope a tvář se jí rozjasní překvapením. „Nejsem tak dobrá navigátorka, abych odsud našla cestu do Matamoros, i kdybych chtěla.“

Moc mě neuklidní, že loď byla celou noc pod jejím velením, ale jsem si skoro jistá, že nelže. Zdá se, že změnit kurs ji ani nenapadlo.

„Matamoros byl pitomý nápad,“ prohodí Finnley. „Zavrhlly jsme ho.“

Její tón mě znervózní, růžové lístky se špičatými trny.

Rozhodnu se to raději přijmout než ji popichovat – poslední, co teď potřebujeme, je hádka.

„Díky, že ses postarala,“ řeknu místo toho. „Jsme na tom teď mnohem líp.“ S vyléváním vody z paluby skutečně odvedla skvělou práci. Na palubě zbyla jen nízká hladina, která nás nijak neohroží.

Koutkem oka zahlédnu záblesk žluté, kousek od Finnleyiných nohou.

Ne.

„Snažila jsem se to chytit,“ slyším Hope, když se k tomu rozběhnu. „Spadlo to, když jsem se snažila uklidnit loď.“

Tátův průvodce pro přežití plave stránkami dolů ve zbytcích vody na palubě. Kleknu si, abych si ho prohlédla. Není rozmáčený ani rozmazaný, a roztrhaný přebal mi pod rukama už pomalu schne.

Bude v pořádku, uklidňuju se. Do odpoledne pěkně uschne, hned jak vyjde slunce.

„Omlouvám se,“ pokračuje Hope. „Eden? Omlouvám se, hrozně se...“

„Nic se nestalo,“ štěknu. Snažila se pomoci, jenom se mi snažila pomoci. Už nejsem zvyklá na to, aby mi někdo pomáhal.

Voda mi víří kolem kotníků a mezi prsty. Otevřu knihu a s povděkem si všimnu, že byla vyrobena, no, pro přežití. Stránky jsou ze silného papíru, nasáklý sice vodou, ale skoro se ani nezkroutily. Voda protahuje písmena a drží se ve skrčených stránkách, ale tištěný text není rozmáčenější než dívka vystupující z vody na pláž. Tátova inkoustová slova jsou rozpitá, jako kdyby chytla nějakou plíseň, ale pořád na většině míst čitelná. Jen na okrajích stránek se slévají do sebe. Mapa je nedotčená – prozatím, a to nám stačí. Doufám, že ty rozpité části nejsou nejdůležitější.

Vrátím se zpátky k dívkám a zjistím, že vypadají jako smrt. Hope je vyčerpáním celá bílá, z tváře se jí vytratila veškerá červeň. Finnley má mokré a rozcuchané vlasy; některé vzpurné prameny se ve větru snaží odletět, jiné už tu snahu vzdaly. Pod očima má kruhy.

„Vy dvě byste se měly trochu vyspat,“ řeknu, přestože to znamená, že budu mít službu jen s Alexou, která se stále choulí pod stožárem. Jsem dost silná, abych zvládla plavbu i bez její pomoci, ale žádná z nás není tak silná, aby zůstala nekonečně dlouho bdělá a ve střehu.

Finnley se ostře podívá na Alexu, která tupě zírá na bok lodi.

„Jsi si jistá? Ještě hodinu nebo dvě bych to asi zvládla.“

„Jsi vzhůru už celou noc. My to zvládneme.“ Pokud na sobě Alexa cítí naše pohledy, nedává to najevo. „Dej Alexe kompas. Bude to dobrý.“

Finnley vytáhne kompas z kapsy a podá jí ho. „Umíš zacházet s kompasem, víd', Alexo?“

Alexa se otočí, ale ne tak, aby se jí podívala do očí. „Samozřejmě že umím zacházet s kompasem. Nejsem pitomá.“ Natáhne ruku a čeká jako rozmazlené děčko, které si říká o bonbon.

Je třeba přiznat Finnley k dobru, že to nekomentuje. Strčí jí kompas do ruky a vytratí se na levobok, kde je už Hope stočená ke spánku s jednou záchrannou vestou pod hlavou místo polštáře.

„Vzbudte nás, kdybyste něco potřebovaly,“ řekne Finnley a dá si ruku pod hlavu. Do minuty ona i Hope usnou.

Plavba pak dlouho pokračuje hladce. Obě s Alexou mlčíme, schováváme se ve vlastních hlavách. Já myslím na Birche a na tátu. Na to, jak ráda bych na téhle lodi byla s lidmi, které mám ráda a kterým věřím. Dala bych cokoli za to, aby tu byli a pomohli mi to zvládnout – vodu i všechno ostatní.

Po pár hodinách se Alexa přisune po lavici ke mně.

„Ehm,“ nadhodí, „má ta šipka takhle skákat?“ Kompas jí leží na otevřené dlani.

Nakloním se, abych viděla. Šipka kompasu bláznivě poskakuje, kmitá mezi SZ a SV a občas zaběhne k J.

„To... není normální,“ řeknu. Šipka zrovna kmitne ze západu na východ, když zachytím pohledem tetování na jejím malíčku. Fialový inkoust ještě včera jasně ukazoval jméno A-L-E-X-A.

Dnes polovina X chybí a E je úplně pryč.

S E D M

ALEXA NAKLONÍ kompas a podívá se na šipku. „Co to znamená?“

Ráda bych se zeptala na to samé.

Nemůžu přestat zírat na její prst a třikrát se ujišťuju, že to není hra světla a tmy. Není – ale nakonec se rozhodnu otázku odložit, dokud nevyřešíme naléhavější problém s vadným kompasem. Přece jen trčíme společně na lodi, než dorazíme k Útočišti. Všechno má svůj čas.

„Něco ho ruší. Nemáš na sobě... nic magnetického, že ne?“

Alexa obrátí oči v sloup. „Jsem na lodi celou dobu, neprojevalo by se to už, kdyby byl problém ve mně?“

To je dobrý postřeh.

„V tom případě je tvůj odhad stejně dobrý jako můj.“ Není to tak docela pravda, ale nejsem si jistá, jestli dokážu svoje myšlenky zformulovat do použitelné odpovědi. „Nemohla by to být třeba geomagnetická anomálie?“ Dál už to nerozvádím.

Ale tím *nemohla by* skoro najisto myslím *je*.

„Hmm,“ zahučí Alexa a otáčí kompas v rukou.

Z toho, co si pamatuju, táta ve svých poznámkách v průvodci nikdy nenazval Trojúhelník jménem, ale na jeho ručně kreslené mapě se Útočiště nachází mezi třemi nesterpně velkými stranami tvořenými inkoustově modrými tečkami a čárkami. Jeho poznámky nehovoří jednoznačně o nějakých zvláštních jevech, které zažil, spíš jen naznačují.

Opatrně odloupnu schnoucí stránky jednu od druhé, abych našla tu, kterou zrovna potřebuju. Tučným písmem na levé horní straně stojí nadpis: Jak navigovat bez kompasu. Je to téměř nejohýbanější stránka celé knihy. Jeden odstavec tištěného textu má vedle sebe modrou hvězdičku. Přejedu ho pohledem a najdu spoustu informací, které můžeme použít.

Ve skutečnosti je tato stránka plná informací, které nám mohou přinést jak útěchu, tak hrůzu. Útěchu v tom, že se pravděpodobně neztratíme na moři – alespoň ne kvůli porouchanému kompasu. Útěchu, že otcův tým překročil nejzápadnější stranu Trojúhelníku a vrátil se na břeh celý a dost v pořádku na to, aby mi doručil jeho ostatky.

Jeho ostatky: tady přichází ta hrůza.

Nikdy jsem se nezajímala o to, co udělalo z táty skleničku krve a zub, a strážní, kteří mi ho v téhle podobě doručili, se o tu informaci nepodělili. Nemůžu říct, že jsem do žumpy ponurých myšlenek nikdy nesklouzla – ale vždy jsem se z ní vynořila včas, abych se ne-utopila. Nemám sice žádné informace, ale věřím, že je mrtvý. Víc než lahvička s krví mě přesvědčilo něco mnohem mrazivějšího – jeho prsten. Pokud něco miloval víc než mě, byla to máma. Jsem si na tisíc procent jistá, že by se snubního prstenu nikdy nevzdal, někdo mu ho musel stáhnout z mrtvé chladnoucí ruky. Takže si vymýšlím teorie. Možná cestou zpět přepadl za bouřlivé noci přes palubu, možná ho spolko hladové moře tak jako Kiribati, možná že ti, kdo s ním byli, táhli jeho nafouklé tělo zpátky v síti. Nebo možná v Útočišti zemřel hladu a jeho tělo nechtěli brát celé domů jako zbytečnou mrtvou váhu. Co bych koneckonců dělala s jeho mrtvolou?

Držím se těch teorií, když chci být rozumná. A uchovat si nádeji.

Jenže pak přijdou dny, kdy mě silným stiskem za paži táhnou zpátky do baráků a já uvažuji spíš svými instinkty než hlavou.

Tehdy se obracím k divným, krutým věcem.

Možná ho dostalo něco mystického. Jeho tým narazil na své cestě k ostrovu na něco nečekaného, něco, co ho připravilo o krev i o duši.

Nebo možná jeho zmizení nebyla žádná záhada. Třeba prostě přestal být Vlčí smečce užitečný a oni – puf – z něj vydestilovali krev a zub. Možná říkal *ano* a *ano*, dokud jednoho dne neřekl *ne* a oni ho zastřelili, rychle a nemilosrdně jako tenkrát Birche.

A pak se vždy vrátím k jediné věci, kterou vím jistě: můj otec nebyl lhář. Jeho zmizení to nezmění. Ať nás čeká na ostrově cokoli, i kdyby to byla jen nejmenší šance, že najdeme svobodu, o které otec psal, je to lepší než klece, ve kterých jsme doposud žily s přistřiženými křídly.

Podle pokynů v průvodci vyrobíme s Alexou provizorní kompas z propisek a provázku a řídíme se slunečními paprsky a stínem, který vrhají ručičky na Alexiných hodinkách. Jsou to vlastně dvě zkombinované techniky, obě vytvořené jen částečně, protože nemáme dost věcí, abychom některou z nich vyrobily celou tak, jak se píše v knize.

Když jsme zpátky na správném kursu a klidně plujeme dál, vytáhneme láhev s vodou a energetické tyčinky. Snažím se svou tyčinku rozbalit co nejtěšeji; Alexa si s tím hlavu neláme. Šustění obalu málem probudí Hope až na opačném konci lodi, ale ona se nakonec jen zavrtí a obrátí se na druhý bok. Zhltneme tyčinky jako manu seslanou samotnými nebesy.

Alexa zírá ven na moře. Sedí na lavičce se svěšenými rameny a obrací v rukou láhev vody. S jejími černými vlasy si pohrává vítr. Nechá je poletovat, nesnaží se je zkrotit.

Já si vlasy splétám do dlouhého rybího copu. Mám v něm alespoň dvacet pramenů různých odstínů pískové, od světlých a sluncem vybělených až po ty barvy večerní pláže, kdy se vlny ukládají

ke spánku. Na konci cop svážu tenkým vytaženým pramínkem.

Teď by byla skvělá chvíle zeptat se Alexy na chybějící písmenka na ruce. Jenže čím déle mlčky sedíme, tím horší je představa, že ticho poruším, zvlášť tak nepříjemnou otázkou.

„Proč jsi neutíkala?“ zeptá se a obrátí oči od oceánu ke mně. Mají barvu černé kávy nebo tmavé čokolády – hořkou, ale sytou. „Tehdy na pláži. Schovávala ses. Proč jsi neběžela?“

Mně se to zdá jasné, ale opakuju, já jsem se neskláněla nad mrtvým strážným, když jsme se setkaly. Neměla jsem přístup k pistoli jako ona.

„Zabila jsi toho strážného?“

Nepříjemná otázka je venku, ani nevím jak.

K její cti je nutno uznat, že ji ani taková otázka nerozhodí. Přimhouří oči, ale zůstane klidná.

Rozhodnu se pokračovat: „Schovávala jsem se, protože jsem chtěla počkat, až se to přezene, a teprve pak vyrazit k lodi,“ řeknu. „A protože jsem na tu promenádu chodila často, takže jsem věděla, že jsou v písku miny.“

„Přezene,“ opakuje. Není to otázka, jen konstatování. Možná rozsudek.

„Já...,“ kousnu se do rtu. „Přišlo mi moudré poučit se z chyb ostatních.“

„Chceš říct, nechat je naběhnout na miny místo sebe.“ Je jasné, že přesně tohle chci říct, ale z jejích úst to zní mnohem hůř. Pohne se ve mně cosi temného, mrak inkoustu z olihně, a zastře můj morální kompas. Nemůžu za to, že tam ty miny byly, a není to tak, že bych šlápnutím na jednu z nich někoho zachránila. I kdybych se postavila a snažila se to splašené stádo křikem varovat, ušlapali by mě nebo zastřelili.

Ale stejně. Lidé umírali a já jsem tady na lodi, živá, protože jsem opatrně našlapovala kolem jejich roztrhaných, mrtvých těl.

„Pak jsme k tomu obě přistupovaly stejně,“ řekne Alexa. „V zásadě.“

Nechápu a asi je to na mně poznat, protože Alexa se ušklíbne, jako by ji potěšilo, že se jí povedl vtip. Zvedne si k ústům poloprázdnou láhev s vodou a pije a pije a pije, dokud není láhev prázdná.

„Obě jsme je využily, aby odpálili miny a nemusely jsme to dělat my,“ řekne nakonec. „Abychom mohly utéct. Ne?“

To není nic nového. Přikývnu, jako bych chtěla říct: *očividně*.

„Jediný rozdíl mezi námi je v tom, že ty ses pro ten plán rozhodla, až když bylo pozdě někoho zachránit,“ řekne Alexa, „zatímco já jsem odpálila ty bomby v továrně.“

O S M

KDYSI DÁVNO BYL SVĚT plný snů, navzdory zlomeným srdcím, láskám a zklamáním.

Kdysi dávno byl svět plný barev: žloutkově žluté dálniční pruhy byly lemované černočerným asfaltem a rozmazanou duhou divokých květin.

Nyní je svět pohlcený mořem – a co z něj zbylo, dusí se zeleným plevem závidi a moci. A občas zachází láska ke spravedlnosti do bolestivých extrémů.

Teď je těžké rozlišit plevel od květin.

DEVĚT

ALEXA JE JAKO pampeliška. Dobře skrývá svá tajemství jako lístky překrývající jeden druhý. Dokonce i její přiznání – její ohromné, šílené, bolestně upřímné přiznání – vyvolává jen víc otázek.

Pokusím se je zformovat do slov. Selžu.

„Neříkej to ostatním,“ varuje Alexa, „nebo to tu bude divné.“ Hope a Finnley mají právo vědět. Ale na druhou stranu, už jen to, že se Alexa se mnou podělila o své tajemství, je samo o sobě divné.

„Proč jsi mi to řekla?“

Několik minut mě pozoruje, ale cosi v jejím pohledu se změnilo. Oči má stále ostré, tak ostré, že se do mě zařezávají, ale teď je to spíš jako dívat se na kuchyňský nůž a uvědomit si, že je určen ke krájení rajčat, ne lidských srdcí. To ostří nesměřuje na mě – už ne.

„Protože víš, že jsem zabila toho strážného, a nebojíš se mě.“

Nejradši bych jí řekla, že se mylí. *Bojím* se. Děším se. Ne její minulosti, ale toho, jak o ní dokáže s takovým klidem mluvit. Toho, jaká tajemství možná ještě skrývá zastrčená hluboko mimo dohled a mysl. Toho, co ji přimělo ten čin spáchat. Ona to možná vidí – že se jí chci dostat pod kůži a zkoumat všechna ta tajemství, dokud jim neporozumím. Možná že snaha vcítit se do ní přebíjí můj strach.

Měla bych se teď ptát, využít chvíle, kdy mi naslouchá. Jenže já na ni musím udeřit kvůli tomu inkoustu. Nejdřív strhnu její hradby.

„Lituješ toho?“ zeptám se.

„Čeho mám litovat?“ zakousne se nepřítomně do palce. „Že jsem ho zabila, nebo že jsem ti to řekla?“

Čekám, protože to nechci upřesnit. Ona neodpovídá. Myslím, že *tohle* je má odpověď.

„Chtěla jsem utéct,“ řeknu. „Měla jsem to udělat. Vážně si myslím, že bych to zvládla.“ Bez výbuchů. Bez mrtvých.

„To já bych byla mrtvá během vteřiny,“ řekne. Oči jí zaběhnou k mým, jen na okamžik, hned je obrátí zase na moře. „Všichni děláme, co musíme, ne?“

Tehdy si to uvědomím: Alexa je úplně stejně opuštěná jako já. Nikoho v táboře neměla – nemohla mít, když odpálila ty bomby. Na palubě téhle lodi by bylo pět lidí, ne čtyři, kdyby chtěla někoho dostat ven.

Finnley a Hope se snaží dostat zpátky domů do Santa Moniky; Alexa se možná také snaží za někým dostat.

„Kdo je to?“ zeptám se. „Kdo ti chybí?“

Její hradby se náhle znovu zvednou. „To je jedno,“ řekne. „Je pryč.“

Slovem *pryč* projede asi tisíc voltů a já se o ně rozhodně otírat nebudu. Místo toho jí nabídnu smír. „Přesně vím, jak ti je...“

Alexa prudce zvedne ruku a umlčí mě. Pohledem mi střelí přes rameno k ostatním dívkám. Otočím se. Finnley i Hope jsou už vzhůru a pozorují něco na moři. Zdá se, že ani jedna můj rozhovor s Alexou nezaslechla. Co upoutalo jejich pozornost? Podívám se na oceán, ale na jeho hladině se třpytí jen sluneční paprsky. Táhne se donekonečna na všechny strany.

„Eden?“ ozve se Finnley. „Co je to?“

Vyměníme si s Alexou pohledy. Alespoň nejsem jediná, kdo je tu zmatený.

„Co... je co?“ Je možné, že můj dokonalý zrak není tak dokonalý, jak jsem si myslela – že se mi zhoršil od mé poslední návště-

vy na očním rok a půl před Dnem Nula – ale každou linku vidím naprosto jasně a čistě. Na moři ani na nebi není nic zvláštního k vidění.

„Ta kresba v tvoji knížce, kresba ostrova,“ řekne Finnley. „Vypadá to hodně podobně, nemyslíš?“

Může myslet jedinou knížku a jedinou kresbu, která vypadá jako ostrov. Znovu otočím na stránku, která – alespoň pokud vím – skrývá bohaté informace o rybolovu. Táta ale tištěný text překryl inkoustově modrou kresbou, linkami různých šířek a délek s křížovým šrafováním a tečkováním. Od kraje ke kraji se táhnou pláže: za nimi se tyčí hustá zmeť stromů a před nimi šplouchají zpěněné vlny. A pak, nalevo, je náčrtek vysokého totemu, který se tyčí k obloze přesně v místě, kde se stromy setkávají s pískem. Inkoust se trochu rozpíjí z toho, jak se knížka dnes ráno vykoupala v kaluži na palubě, ale i tak je to jasný obrázek toho, co právě hledáme.

Což by pomohlo, kdyby všude kolem nebyla vidět jenom voda.

„Můžu se na to podívat znovu?“ natáhne ke mně Finnley ruce, ale pohled stále upírá kamsi do dálky. „Myslíš tu kresbu?“

Přejdu na její stranu paluby a podám jí průvodce.

Jenže knížka spadne na palubu, než ji stačím Finnley podat, a já málem upadnu s ní. Po třech krocích obzor náhle získá úplně jiný tvar.

DESET

MŮJ OTEC BYL pečlivý muž. Měl dokonalou gramatiku, tvář vždy naprosto hladce oholenou a voňavou po matě a nemohl vystát špínu za nehty. Jeho cit pro detail a dokonalost se prolínaly všemi oblastmi jeho života. Vidím to v těch tečkách, linkách a obloučcích, které nakreslil – odpovídají každé tečce, lince a obloučku na ostrově před námi.

Jenže podle jeho pečlivě popsaných pokynů, jak ho najít, nedává smysl, proč jsme připluly tak brzy. Nehledě na to, že o té prazvláštní hříčce přírody nenapsal ani slovo. Jak je možné, že je celý ostrov viditelný jen z poloviny lodi, zatímco ve stejnou chvíli zůstává zbytku lodi skrytý?

Bezpochyby je to však Útočiště. Točím se ve větru, kmitám mezi radostí a strachem a zase zpátky, když si představím, co všechno to znamená – co všechno to dokazuje. Ostrov Útočiště existuje! Jestli tam ale útočiště opravdu najdeme, je úplně jiná záhada. Alespoň teď ale vím, že je to *možné*.

Rychle s Hope otáčíme plachty a obracíme loď, abychom ostrov viděly z celé paluby. Jakmile je jasné, že jsme překonaly bariéru, v níž se nám skrýval, vyrazíme k němu.

Nejdříve se zdá být nadosah, jen necelou hodinu daleko. A vypadá malý: oběhnout ho by trvalo tak další hodinu. Příliš malý na to, aby mohl být útočištěm pro uprchlíky.

Jenže přestože jsou vody klidné a my plujeme relativně rych-

le, zabere nám celý zbytek odpoledne, než dorazíme k mělčině. Jakmile přistaneme, je zřejmé, že ostrov je mnohem pustší, než se zprvu zdál.

Sotva se dostaneme do mělkých vod, které se třpytí křišťálovou modří, ohromí nás naše okolí. Stromy se vypínají čtyřikrát výš než naše plachetnice a působí nad obnaženou pláží jako zastrašující síla. Blíž k vodě devět ohromných bloků skály tvoří totemový sloup, jehož boky jsou vyřezané do tvaru hrubých, obrovitánských tváří. Jediná věc, která tu vypadá maličká, je nebe, smrsklé do tenké modré čárky téměř zakryté šumícími zelenými korunami stromů. Jen lehký větřík umožňuje paprskům slunce protknout jinak neproniknutelně hustou klenbu z listoví.

Přehoupnu se přes bok lodi, zatímco Hope spouští plachty. Voda je lákavá, klidná a chladná, když se mi rozlije kolem lýtek. Finnley se ke mně ve vodě připojí a společně táhneme loď až k písku.

Náš postup se zpomalí, když narazíme na odpor; bez pomoci oceánu je plachetnice hodně těžká potvora. Alexa a Hope seskočí z lodi a s jediným silným zatlačením se opět pohneme a nakonec centimetr po centimetru vytáhneme loď z vody.

Alexa nás opustí jako první. Její chodidla zanechávají v hladkém, vlhkém písku pravidelné stopy, kromě kamenné věže zatím jediný důkaz, že je na ostrově život.

„To je dobré,“ zavolá přes rameno. „Odtud by nám ji to odnést nemělo.“

Nejsem si úplně jistá, jestli souhlasím, vlastně jsem si naprosto jistá, že *nesouhlasím*, ale z představy, že táhnu tu loď ještě o kus dál, mě bolí celé tělo. Cítím na sobě pohledy a Hope a Finnley stále nechávají dlaně na lodi, jako by byly odhodlané tlačit ji třeba celou další hodinu, kdybych řekla, že bychom měly. Hope je celá rudá a paže má tak hubené, až se divím, že si je nezlomila. Finnley je o něco lépe stavěná, ale taky žádná sláva.

„I kdyby ji odneslo moře,“ řekne Finnley, „stejně nemáme kam jinam plout.“

Má pravdu, ale neuklidnilo mě to. „Necháme ji tu,“ rozhodnu. „Prozatím to bude stačit. Vezměte vodu a tolik energetických tyčinek, kolik unesete, pro všechny případy.“

Hope zasvítí v očích úleva, ale mlčí. Nabereme si zásoby a následujeme Alexiny stopy, až se nám písek lepí k chodidlům. Stopy vedou ke kamennému totemu; jdeme stejným směrem. Alexa si totem prohlíží, ohromená jeho výškou a temnou zdí džungle za ním. Připojíme se k ní.

„Tohle... není ten chrám, že ne?“ zeptá se Hope.

„Nesedí to s popisem v průvodci, ne,“ odpovím.

Přejedu prsty po vytesaných drážkách a zakřivených rysech jedné z tváří. „Průvodce naznačuje, že chrám by měl být někde tamhle,“ kývnu hlavou k džungli.

Zíráme na totem. On zírá na nás.

„Dóbroš,“ protáhne Alexa. „Užijte si to zírání na šutry. Já jsem z toho už vyrostla.“ Hodí si vlasy přes rameno a vrací se k moři. Ve větru šumí listí; vlny olizují pláž. Je mírumilovná a klidná. Vůbec se nepodobá místu, odkud jsme utekly, kde byl písek posetý bombami a krvavými mrtvolami. Nikdo tu nedrží stráž, nehrozí nám kulky ani čepele.

A přesto z představy, že tu zůstaneme uvězněny – *i kdyby ji odneslo moře, stejně nemáme kam jinam plout* – mi projede tělem nevysvětlitelný mráz, od páteře až po žebra a končetiny, a trvá déle, než je mi příjemné.

Nikdo mě nepřipravil na to, že naděje je tak těsně propletená s hrůzou.

JEDENÁCT

„MYSLELA JSEM, že tu bude uvítací výbor,“ špičkuje Alexa, když se s Finnley ploužíme kolem s posledními zásobami z lodi. Alexa se otočí a zacloní si rukou oči. Tělo má celé od písku.

Hope seskládá naši hromádku energetických tyčinek do precizní pyramidy vedle stromu, který jsme si vybraly za náš dočasný domov; roste na místě, odkud vidíme na totem, ale totem přitom nezírá přímo na nás. Je tu mýtinka, hned na okraji džungle, kde se všechny čtyři můžeme pohodlně natáhnout. Alexa je v horizontální poloze od chvíle, co jsme to tu objevily.

„Nepřekvapuje mě, že je to tu takové,“ řekne Finnley navzdory tomu, že předtím dávala dost hlasitě najevo své očekávání, že nás tu přivítají pušky a strážníci. Určitě se jí nepřiznává snadno, že se mýlila. „Je logické postavit chrám co nejdál od břehu, aby ho lidé hledající útočiště museli hledat.“ Vysype náruč různých věcí do jámy, kterou jsem právě vyhrabala.

Pro jednu souhlasím s Alexou. „Ale určitě by nechtěli, aby lidé, kteří svatyni hledají, přišli vyčerpaní nebo dokonce na pokraji smrti, ne? Nepřipadá mi správné takhle trápit lidi kvůli tomu, že chtějí mír.“

„Pokud někdo zoufale touží po míru, trocha námahy navíc ho od hledání neodradí.“

Všechny tři se otočíme na Hope. Moc nemluví, ale když to udělá, ostatní poslouchají. Byla vždycky taková? Nakolik ji zformovalo válečné dláto a nakolik sluncem políbené geny a dobrá výchova?

„Co mě zajímá,“ pokračuje Hope, „je bezpečnost. Proč tu *nikdo* nehlídá?“

„Možná hlídá. Třeba ho jen nevidíme.“

To, co zformovalo Hope, Alexu očividně přeskočilo. Ohlédnou se přes rameno a náhle se zděsím, že má pravdu.

Možná Finnleyina původní teorie nakonec nebyla daleko od pravdy. Vidím jen stromy, jejich zlověstnou masu, všechny odstíny zelené a mezi nimi černé stíny. A vidím tvrdé, mrtvé oči totemových tváří.

„Jen ať hlídá,“ prohrabává se Finnley hromadou našich věcí. „Jo,“ oddychne si a vytáhne z hromady zavírací nožik s malou krabičkou. „Bez nože bychom byly v háji. A, jo! Voděodolné sirky, výtečně!“

Rozdělíme si s Finnley vedoucí role při stavbě tábora, hlavně proto, že Hope radši poslouchá, co se jí řekne, a Alexu víc zajímá opalování. Máme v plánu nejdřív zbudovat základnu a pak vyrazit hledat chrám. Ostrov je veliký a džungle vypadá neprostopupně. Podle toho, jak dobře bude chrám ukrytý, nám to může trvat jedno odpoledne nebo i týden. Nebo déle. Zvlášť když nás tam nezavede žádný uvítací výbor.

Listuju tátovým průvodcem. „Přístřešek, oheň, jídlo a voda,“ vyjmenovávám. „To jsou nejdůležitější věci, na které se musíme soustředit. Co ta láhev na vodu?“

Hope mrkne na displej na boku láhve Havenwater. „Měla by stačit ještě na čtyři naplnění.“

„Dobře, takže místo jídla a vody se můžeme soustředit na oheň,“ řeknu, „jelikož si budeme muset uvařit, co se rozhodneme konzumovat.“ Finnley souhlasí, což je uklidňující. Vidí svět černobíle a na vše aplikuje přísnou logiku. Slepá víra není její silnou stránkou, ale když je třeba postupovat krok za krokem, je přínosem. Je dobře, že považuje moje nápady za rozumné.

„Eden, ty s Alexou byste měly jít sehnat tyhle dlouhé, tenké listy a začít plést rohože,“ řekne Finnley. „Včera jsi říkala, že jsi pracovala v továrně na hedvábí, ne?“

Takhle jsem to přesně neřekla, ale neopravuju ji. Zámotky, které jsem sbírala, byly určeny na technologie, ne na textilie – jediná podobnost mezi těmito produkty je, že oba pocházejí ze slin bourců morušových. Základní principy pletení ale ovládám. Zнала jsem kdysi dívku, která v továrně kradla zámotky a strkala si je do kapsy, když jsem se dívala jen já. V noci je pak rozmotávala a opatrně splétala jemné vlákno do hladké, klouzavé látky. Byl z toho velký povyk, když ji chytili za továrnou, jak látku barví temně fialovou barvou – příliš mnoho prohřešků zároveň. Tehdy jsem ji viděla naposledy. Mně bylo poručeno ten nádherný symbol rebelie, jedinou věc, která jí pomáhala přežít další den, spálit.

Místo toho jsem látku zastrčila do průvodce.

Finnley zatřese krabičkou sirek a hodí ji Hope. „My nasbíráme klacíky na oheň.“

„A na zbraně,“ dodá Hope. Ta slova zní z jejích úst nepatřičně. „Můžeme je naostřit jako kopí a používat na lov ryb. Nebo menších zvířat.“ Odmlčí se. „Nebo... větších zvířat.“

„Nebo lidí.“ Alexe náhle připadá rozhovor dost zajímavý, aby se do něj zapojila, a zvedne se na lokti. „Co?“ pokrčí ramenem. „Třeba se budeme muset bránit.“

Její přiznání z lodi – *já jsem odpálila bomby, které je rozmetaly* – mi od té doby neustále sedí vzadu v mysli. Nevím, jestli mám být Alexou znechucená, nebo ohromená, jestli ji mám obdivovat, nebo se jí bát.

Výroba rohoží nezní zdaleka tak nepříjemně ve srovnání s mnohem složitějším úkolem, který jsem si sama zadala: dostat z Alexy odpovědi.

Jediná věc, která Alexu přinutí zvednout se z pohodlného místa, je příslib *většího* pohodlí.

„Vážně chceš mít ten písek... um... všude?“ Hopeina otázka – v kontextu hovoru o tom, že si občas musíme vyprat šaty včetně spodního prádla a že bychom se třeba rády někam posadily, než oblečení uschne, Alexu přesvědčila.

„Dobře. *Dobře*.“ Alexa vstane a opráší se. „Pojďme.“

Přestože odsud slunce nevidíme, nebe plane všemi odstíny růžové a oranžové.

„Sejdeme se před setměním?“ zeptám se.

Finnley přikývne a vytratí se s Hope mezi stromy. Potají jsem ráda, že můj úkol alespoň zatím nezahrnuje cestu do džungle. Všechno, co s Alexou potřebujeme, bychom měly najít na břehu.

Rostliny s úzkými listy, které se na pletení výborně hodí, se vlní ve větru jako vějíře pro krále. Vytrháme jich tolik, kolik zvládneme, a svážeme je do snopu pomocí rukávů mého žlutého kardiganu. V tomhle horku ho už asi nosit nebudu.

„Tak ven s tím,“ řekne Alexa s náručí plnou listů. „Chováš se divně.“

Snažím se v sobě nějak probudit upřímnost, v níž se ona za svůj život stala mistryní. Problém je, že nevím, kde začít. Nakonec vymáčknu tohle: „Řekni mi, jak jsi to udělala.“ Nožem odsekávám silné dlouhé listy, až holé stonky odskakují pryč.

„Máme dost listů na pletení?“ zeptá se.

Máme, ale já jí to neřeknu. Zůstanu mlčet v naději, že z ní vytáhnu pravdu.

Odrhává pět listů z už tak dost zpustošené rostliny, jeden po druhém, a nacpe je k ostatním v mém kardiganu. Když pořád mlčím, obrátí oči v sloup.

„Co jak jsem udělala? Jak jsem odpálila ty bomby? Nebo jak jsem to utajila před strážnými?“ Její slova mezi námi spustí divokou povodeň a moje schopnost mluvit je smetena do moře.

„Nebo,“ pokračuje skrze zaťaté zuby, „jak jsem to zvládla sama? Nebo jak můžu žít s tak moc krvavýma rukama?“

Oči se jí lesknou slzami, které však nikdy nevyklouznou ven. Málem bych se cítila provinile, že jsem na ni tak tlačila, dokud si neuvědomím, že ona s těmi svými tajemstvími začala. A tajemství nejsou to jediné, co z ní vypadne.

„Dej ten nůž pryč,“ řekne.

Sleduju její pohled ke své ruce, na které mám klouby téměř bílé. Ani jsem si neuvědomila, že zavírací nůž svírám tak pevně. Neuvědomila jsem si, že ho vůbec držím.

Opatrně nůž zavřu a strčím si ho do kapsy, kam dopadne vedle lahvičky s mým otcem.

„Řekla jsem ti už dřív, když jsme se viděly poprvé, že neutíkám za něčím. Utíkala jsem prostě pryč. A byla to pravda.“ Jediným elegantním pohybem rozepne kožený pásek svých hodinek. Na rozdíl od většiny lidí je nosí naopak, ciferníkem dovnitř. Bez jediného pohledu je nechá spadnout do písku a zvedne ruku, jako by chtěla zamávat. Porcelánově bílé zápěstí má čisté, kromě jediného malého tetování těsně pod dlaní: vlčí tlamy. *Vlčí tlamy.*

D V A N Á C T

„TYS BYLA JEDNA z *nich*?“ Její tvář, plná slunce a stínů, se neopatrně pohne. Okamžitě jsem v pozoru – nemůžu se na ni podívat, aniž bych neviděla všechny, koho mi Vlci vzali.

„Nedívej se na mě tak.“ Z nejbližší rostliny odtrhne další hrst listů.

Odvrátím se k moři. Všechno, co chci říct, na co se chci zeptat, se mi zkroutilo v břiše do jediného uzlu.

Alexa praští listím do kardiganu tak prudce, až se celý balíček rozsype okolo.

„Byla to chyba,“ zamumlá a odkráčí zpátky na mýtinu, která se má stát naším domovem.

Neprotestuju.

Sehnu se, abych posbírala rozházené listy, když tu uvidím v písku záblesk jejich hodinek. Neměla být tak neopatrná – neuvědomila si, že teď bude muset všechno vyklopit? Měla bych na ni zavolat, ale neudělám to. Ostatní mají právo to vědět. Já jim to ale neřeknu, neusnadním jí to – zaslouží si vidět výraz v jejich očích, až to zjistí. Vidět jejich hněv. Jejich bolest.

Jdu na pláž a sednu si tak, aby mi vlny omývaly chodidla. Jsou to už roky, co jsem mohla sedět tak blízko u vody. Kvůli Vlkům – kvůli *Alexe*. S každou vlnou přicházejí hořkosladké vzpomínky: moje rodinka, jen já a táta tolik let, na mole. Táboráky za měsíčních nocí s Birchem, marshmallow opečené až do černých puchý-

řů. Mořské ulity, hvězdice, hrady z písku. Hejno racků, kteří nám na pikniku kradli chleba.

Všechny ty věci, které jsem považovala za samozřejmé.

Zafouká chladný větřík, až mi naskočí husí kůže. Vysypu ze svetru listí a vklouznu do starých známých rukávů. Prozatím to bude stačit, dokud nezapadne slunce. Doufám, že porost na naší mýtině nám poskytne lepší ochranu, až se uložíme ke spánku.

Začnu pracovat na rohoži, splétám listy jeden s druhým do vzoru, který mi vyčistí hlavu. Než upletu tři maličké rohože, slunce zmizí, nebe zešedne a já mám konečky prstů celé odřené. Hromada listů se drasticky zmenšila – na čtvrtou rohož stačit nebudou.

Vedle mě se objeví bosá chodidla. Patří Hope. „Můžu si sednout?“

„Máš štěstí,“ řeknu a odmetu zbytky listů. „V tomhle období jsou pláže vždycky děsně přelidněné.“

„*Turisti*.“ Sesune se do písku a natáhne si dlouhé, opálené nohy. Potřeše hlavou. „Chybí ti někdy turisti a takové ty věci?“

„Chybí mi spousta věcí, do kterých bych to dřív neřekla.“ Ani já jsem nečekala, že tolik věcí *ztratím*.

„Moje starší sestra si pořád stěžovala, že turisti jsou nejhorší,“ řekne Hope. „Obsluhovala v rybí restauraci na molu v Santa Monice.“

„Jela tvoje sestra do Texasu s tebou?“ Po Nule byli lidé rozvezeni do gulagů po celé zemi, hlavně na nebezpečná pobřeží, aby se zpřetrhalo co nejvíc dlouhodobých vztahů. Já byla jedna z mála, kteří zůstali. Každý prarodič skončil jinde, pár vzdálených strýčků – kromě táty nemám tušení, kde zbytek mé rodiny skončil. Pokud jsou vůbec naživu.

Hope neodpovídá a já se vrátím zrakem k oceánu jako ve chvíli, kdy se ke mně posadila. Skrčí si kolena k sobě, obejmě je pažemi a položí si na ně bradu.